

Προς τους ενορίτες μου

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Ηρακλής Αθ. Φίλιος, Βαλκανιολόγος- Θεολόγος, Κληρικός της Ι.Μ. Σταγών & Μετεώρων](#)

Αγαπητοί μου ενορίτες, αγαπητά μου παιδιά,

Η ανθρωπότητα δοκιμάζεται και πάλι. Ένας ιός καταφέρνει να συντρίψει τη μηδαμινότητα του ανθρώπου υπενθυμίζοντας του πόσο μικρός είναι. Του ανθρώπου που σημείωσε με τη χρήση του νου τεχνολογικές εκρήξεις στην παγκόσμια ιστορία, αλλά και πρωτόγνωρες ιατρικές ανακαλύψεις. Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ένας ακόμη υπεράνθρωπος, όπως τον φαντάστηκε ο φιλόσοφος Νίτσε, αλλά μία ταλαιπωρημένη ύπαρξη που φαίνεται πως έβαλε στην άκρη τον Θεό, καταδικάζοντας Τον σε μόνιμη εξορία και αγνοώντας, παράλληλα, την παρουσία Του στην κτίση, στον άνθρωπο, στην ιστορία.

Αυτές τις ημέρες η πίστη σας δοκιμάζεται. Ο Χριστός ξανά ενώπιον των δικαστών, με ένα κατηγορητήριο να απαιτεί επιτακτικά την παράδοση του θαύματος, που έγινε τροφή στα χέρια εκείνων που ποτέ δεν γεύτηκαν το Σώμα και το Αίμα Του. Εκείνων που για μία ακόμη φορά θέλησαν να σπείρουν ανάμεσα σας τα ζιζάνια της απιστίας και της βλασφημίας και να σας απομακρύνουν έντρομους από το

μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Αν είμαστε Εκκλησία, είμαστε επειδή η Εκκλησία είναι η Θεία Ευχαριστία όπως αναφέρει ο άγιος Νικόλαος Καβάσιλας. Η ζωή της κάθε ενορίας που παραμένει ζωντανό κύτταρο μαρτυρίας της εκκλησιαστικής ενότητας, είναι εμπειρία της Θείας Ευχαριστίας. Αυτή μας ενώνει μεταξύ μας αλλά και με την κεφαλή της Εκκλησίας που είναι ο Χριστός (Κολ. 1, 18).

Ως εφημέριος της ενορίας της Διάβας μας, έχω ανάγκη να επικοινωνήσω σήμερα μαζί σας με αυτόν τον τρόπο καθότι οι μέρες που διανύουμε δεν μας επιτρέπουν να συναντηθούμε και να έρθουμε σε κοινωνία λόγου. Πιστεύουμε πως κάθε τι προέρχεται από το θέλημα του Θεού. Αλλά δεν στεκόμαστε εκεί. Προσπαθούμε να ερμηνεύσουμε το θέλημα Του, να δούμε τον εαυτό μας, τη σχέση μας με τον Θεό, τη σχέση με τους συνανθρώπους μας. Να αναιρέσουμε και να δούμε αλλιώς την αφετηρία μας, την πορεία μας, τη θέση μας μέσα στον κόσμο αυτό. Και να λυπηθούμε για τα λάθη μας, τις αστοχίες μας. Εμείς απομακρύνουμε τον Θεό. Η πρωτοβουλία αυτή ανήκει σ' εμάς. Ο καθένας γνωρίζει τον τρόπο.

Αυτές τις μέρες, δυστυχώς, δεν θα συναχθούμε "επί το αυτό". Δεν θα μπορέσουμε να τελέσουμε τη Θεία Ευχαριστία. Αυτό μας πονάει, μας πληγώνει, μας θλίβει, καθότι αυτή είναι η ζωή μας, αυτή είναι η τροφή μας. Έτσι, όμως επέτρεψε ο Θεός να έρθουν τα πράγματα. Εμείς οφείλουμε με ταπείνωση και πραότητα να δεχθούμε το θέλημα Του. Ο χριστιανός υπακούει στο θείο θέλημα, ένα θέλημα που δεν θέλει το κακό του αλλά την πνευματική του πρόοδο και ωρίμανση. Δεν μένουμε όμως καθηλωμένοι σ' έναν ιό που δεν έχει απεριόριστη δύναμη και εξουσία. Δεν μένουμε καθηλωμένοι στο φόβο που γεννά η νέα κατάσταση που διαμορφώνεται. Είναι προσωρινή. Και τον τελευταίο λόγο τον έχει ο Θεός. Επαναστατούμε. Και το

κάνουμε με συμμόρφωση σε ό,τι ορίζει η Πολιτεία και η Εκκλησία τούτες τις μέρες. Η επανάσταση μας δεν έχει να κάνει με εναντίωση στους παραπάνω θεσμούς. Εναντιωνόμαστε στο κακό, στη φθορά, στον πόνο και με προσευχή στεκόμαστε κάθε βράδυ από 10.00 έως 10.15 μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και του Χριστού. Οι γονείς, τα παιδιά, οι παππούδες, σε απόσταση ασφαλείας πάντοτε, προσευχόμαστε και επιζητούμε το έλεος του Θεού και Τον παρακαλούμε να μας φωτίσει να γίνουμε ευσυνείδητοι χριστιανοί. Παρακαλούμε την Μητέρα μας να ακουμπήσει το θεανθρωποκεντρικό πρόσωπο του Νυμφίου και να Του ζητήσει να παύσει το κακό, τον θάνατο, τα δάκρυα, απαλύνοντας τα τραύματά μας. Και να ενισχύσει όσους δοκιμάζονται, τους ανθρώπους, για τους οποίους έφτασε σε θάνατο σταυρικό. Πραγματώνοντας ο ίδιος την Ανάσταση ως πραγμάτωση της αληθινής παρουσίας στην αιωνιότητα.

Σας ανταμώνω νοερά, σας χαμογελώ νοερά, σας αγκαλιάζω νοερά και σας χαίρομαι. Μέσα στις δύσκολες ημέρες που διανύουμε σας εξομολογούμαι πως μου λείπετε. Μου λείπετε όλοι. Και ιδίως οι φίλοι μου, τα παιδιά των δρόμων, του γηπέδου, της πλατείας. Τα παιδιά της Διάβας, του κατηχητικού, της παρέας μας. Δεν σας ξεχνώ. Δεν συναντιόμαστε, αλλά δεν σας ξεχνώ. Σκέφτομαι τα πρόσωπα όλων σας και αναμένω τη στιγμή που θα δώσει ο Θεός να σας συναντήσω ξανά. Βρίσκεστε όλοι στις προσευχές μου και στην καρδιά μου. Και τότε νιώθω πως δεν μου λείπετε. Μην απογοητεύεστε. Η απογοήτευση είναι του διαβόλου, έλεγε ο όσιος Πορφύριος. Ελπίζετε, πιστεύετε. Πιστεύετε στο πρόσωπο του γλυκύτατου Νυμφίου που μας ένωνε κάθε φορά στην Εκκλησία και θα μας ενώσει ξανά. Κανένας ιός και καμία δοκιμασία δεν έχει παντοτινή ισχύ ενώπιον του προσώπου Του. Είμαι σίγουρος πως ο Χριστός που είναι η Ζωή και ο νικητής της φθοράς και του θανάτου, μέσα από αυτή τη δοκιμασία μας δίνει την ευκαιρία να αναλογιστούμε κατά πόσο πιστεύουμε σ' Εκείνον, στην Αλήθεια Του και στη Βασιλεία Του. Και να ωριμάσουμε. Να γίνουμε καλύτεροι χριστιανοί. Χριστιανοί που δεν θα θυμόμαστε μόνο στα δύσκολα τον Θεό. Να ωριμάσουμε πνευματικά, να καλλιεργήσουμε κάθε αισθητήριο της ύπαρξης μας στην παρουσία Του, σε κάθε τι που έρχεται στη ζωή μας.

Η καμπάνα της ενορίας μας σταμάτησε να χτυπάει. Θα εκτιμήσετε τον ήχο της και τη σημασία της όταν ακούσετε να χτυπάει και πάλι. Όποτε δώσει ο Θεός. Όποτε θελήσει ο Θεός. Όμως θα χτυπήσει. Και να ξέρετε πως θα χτυπήσει με τέτοιο πάθος και χαρά που όλη φύση θα γιορτάζει. Μην κουράζεστε από τα δύσκολα. Μην κλείνεστε στον εαυτό σας. Ανοίξτε τον εαυτό σας στον Χριστό. Κάνετε το σπίτι σας εκκλησία κατ' οίκον. Προσευχηθείτε, θυμιατίσετε, υμνείστε τον Θεό, παρακαλέστε Τον, δώστε Του όσα σας βαραίνουν για να ελαφρύνει το σώμα σας, την ψυχή σας, τη σκέψη σας. Σε ό,τι χρειαστείτε είμαι δίπλα σας. Αυτό ψιθυρίζει η

διακονία μου, αυτό γνωρίζει η καρδιά μου. Εάν ο Χριστός είναι μαζί μας, κανείς δεν είναι εναντίον μας. Όμως, ας βγάλουμε πρώτα από τις παλάμες Του τα καρφιά που Του καρφώσαμε.

Με αγάπη,

π. Ηρακλής

<https://bit.ly/2WJvtvg>